

Csire Gabriella

Regelő napkelet (X.)

A földbe tűzött dárda

Míg Jonathán hazatért, nehogy gyanút fogjon a király, Dávid Nób városába sietett, Akhimelekhez. A főpap mindjárt látta, hogy nagy bajban van a Saul veje. Ezért ellátta őt kenyérrrel, sőt a Góliát kardját is odaadta, melyet templomában őriztek, mióta Dávid legyőzte az óriás filiszteust.

Dávid tovább futott, mert nyomában volt már az őrző király. Amint megtudta Saul, hogy Akhimelek élelemmel és fegyverrel látta el a menekülőt, a főpappal együtt megölette mind a nyolcvanöt papot, majd kiirtatta az egész települést. Csak hírmondónak maradt meg Nób városából Akhimelek egyik fia, aki Dávidhoz menekült.

Futva futott Dávid a király haragja elől: Júdeában keresett menedéket.

Maradása azonban sehol se volt: mindenki rettegett a Saul bosszújától. Kis időre sziklabarlang mélyén lelt nyugalmat, ahol sok nyomorúságban tengődő ember szegődött hozzá.

— Aki halálra keres engem — mondta Dávid —, az leselkedik rátok is. Maradjatok hát velem.

Társaival együtt mezőn, sziklás hegyen, sivatagban rejtőzködött. Amikor a filiszteusok megtámadták Kehilla városát, Dávid a városlakók védelmére kelt. Fegyveres emberei segítségével a levert ellenség marháit elhajtotta. A megszabadított Kehilla lakói nyújtattak ettől kezdve Dávidnak menedéket. Ám itt sem időzhetett sokáig.

Közelgett már a király kényszeríteni a kulcsos várost, hogy kiadja az üldözöttet.

Dávid ezt nem várta be. A vele tartó sokasággal együtt elhagyta Kehillát, és a hegyekben tanyázott. De a király emberei kilesték tartózkodási helyét. Amint megtudták, hol üthetnek rajta, Saul erős sereggel útra kelt. Katonái az egész környéket átfésülték már, és gyűrűbe fogták a hegytetőre szorult csapatot. Már-már közeledett a vég, amikor Dávid kiáltását meghallotta az Úr. Abban a pillanatban vad morgást hallatott a föld. A hegy megremegett, s vonagló táncba kezdett. A szikla tüzet okádott, orrából füst csapott fel. Kínjában hatalmas köveket dobált s látát lövellt az ég felé a hegycsúcs. Izzó széndarabok esöztek a király seregére, és ordítva menekültek a harcosok a tüzes csóvák meg a lángfolyó elől.

A tüzet jégeső váltotta fel, amely tetőtől talpig elverte a király seregét. A vizek kifordultak medrükből s a katonákat lesodorta a völgybe. Saul is észvesztve szaladt. Örült, hogy megmenthette az életét.

A mennydörgés hirtelen alábbhagyott. A jégeső elállt. A folyók, patakok megkeresték medrüket és a sarkából kifordult hegy ismét szilárdan állt. Dávid, kis csapatával, a csúcsról nézte, mint szalad Saul vert hada a völgyön keresztül. Szíve csordultig telt hálával, s hangszerét pengetve így dalolt:

Isten! Új éneket éneklek néked:
tízúrú hangszerrel zengedezlek téged.
Közel van az Úr minden őt hívóhoz:
mindenkihez, ki hűséggel hívja őt.
Beteljesíti az őt félőknek kívánságát:
kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket.
Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik,
de a gonoszokat mind megsemmisíti.
Az Úr dicséretét beszélje ajkam,
és az ő szent nevét áldja örökkön örökké!

A bujdosók pusztáról pusztára vándoroltak. Este vadkecskék lakta hegyormon húzódtak meg egy sziklaüregben. Még ki sem pihenték fáradalmaikat, amikor arra ébredtek, hogy Saul hatalmas serege erdőt, üreget, barlangot, az egész hegyet átkutatja. A királyt épp a Dávidék rejték helyéhez vezette a véletlen. Saul ledőlt a barlangban, és mély álomba merült.

— Az Úr kezébe adta ellenségedet! — figyelmeztették vezérüket a bujdosók.

Dávid óvatosan lopakodott az alvóhoz, és kardjával lenyeste a király felsőruhájának a szárnyát. Amikor Saul elhagyta a barlangot, Dávid is kilépett a hűs homályból, és utána szólt. A király összerezgett. Lába földbe gyökerezett a rémülettől.

— Itt van kezemben a ruhád szárnya — mondta Dávid. — Megölhettelek volna, de eszembe se jut kezem emelni rád. Nem forralok semmit ellened, te mégis az életemre törsz!

— Dávid! — kiáltott fel Saul. — Fizessen neked jóval az Úr azért, amit ma velem cselekedtél! Nem üldözlek tovább.

A király visszavonult seregével és hazatért. Dávid ennek ellenére társaival együtt, továbbra is a sziklabarlangban lakott. Amint telt-múlt az idő, megtudta, hogy Mikált királyapja másodszor is férjhez adta. Felesége elvesztése szíven ütötte a bujdosót. Az még inkább lesújtotta, hogy a nagy prófétát gyászolja egész Izrael. Dávid keserves könnyeket ejtett Sámuelért, aki őt, a pásztorfiút, az Úr parancsából atyja házában királlyá kente.

Tovább folytatta vándorlását. Pusztákon és hegyekben bujdosott a kis csapat. Egyik este Dávid megpillantotta a rejték helyétől nem messze táborozó királyi sereget. Amint leszállt az éj, maga mellé vette egyik emberét, és besurrant a táborba. Mindenki mélyen aludt. Sem az őrség, sem a fővezér, de még a király se neszelt föl lépteire.

Földbe tűzött dárda őrizte Saul király álmát.

— Hadd szegezzem földhöz egyetlen ütéssel! — ajánlkozott a Dávid embere —, s már nyúlt is a fegyver után.

— Ne bánts — tartotta vissza Dávid —, inkább vedd el a dárdát meg a vi-zeskorsót mellőle.

Baj nélkül értek ki mindketten a kerített táborból. Már jó messze jártak a seregtől, amikor a hegy másik csúcsáról Dávid átkiáltott: nevén szólította a fővezért.

— Ki vagy? — riadt föl álmából a fővezér. — Ki merészeli megzavarni Saul király éji nyugalma?

— Inkább vigyáznál királyodra! — visszhangozta Dávid hangját a völgytorok.
— Nézd meg, hol a dárdája meg a korsaja, s felelj, ha tudsz!

Saul azonnal ráismert a Dávid hangjára.

— A te hangod ez, Dávid? — riadt fel Saul.

— Az én hangom, uram király! Mondd, mit vétettem ellened, hogy a he-gyekbe jössz utánam seregestül?

— Vétkeztem — ismerte el Saul. — Látom, te másodszor is megkegyelmeztél nekem. Ígérem, fiam, hogy soha többé nem kutatok utánad.

A király seregével együtt elvonult. Dávid ment a maga útján, de be kellett lát-nia: sose lesz nyugta Saultól, amíg hazájában él. Így hát a filiszteusoktól kért me-nedéket. Ákhis fogadta be, Gáth királya, s attól kezdve senki nem háborgatta többé. Siklág városában telepedtek meg az izraeli menekültek.

Idő múltán a filiszteusok sereget toboroztak, hogy megtámadják Izraelt. Gáth királya felszólította Dávidot, hogy embereivel együtt szálljon vele együtt táborba.

— Nem fogsz csalódní bennem! — válaszolta Dávid készségesen.

Saul is összehívta egész Izraelt, hogy kivédje a filiszteusok támadását. A nagy-számú ellenség rendezett csatasorai láttán Saul rettegés fogta el. A túlerővel szemben védtelennek érezte magát. Szorongató félelmében segítségért az Úrhoz fohászzkodott. De Isten nem adott a királynak semmi jelt. Mivel a varázslókat és jövendőmondókat már mind kiirtatta, a király megparancsolta szolgálóinak: mie-lőbb keressenek egy halottidézőt.

Saul álruhába öltözött, és éjnek évadján két férfi kíséretében megjelent a ha-lottidéző asszonynál.

— Kit idézzek meg neked? — kérdezte az asszony.

— Sámuel prófétát.

Az asszony idézni kezdte a prófétát, de váratlanul felsikoltott:

— Miért csaptál be? Hiszen te Saul vagy, a király!

— Ne félj tőlem, mondd inkább, mit láatsz? — sürgette Saul a halottidéző asz-szonyt.

— Vén-séges vén embert látok... kiemelkedett már a földből derékig... palástot visel.

Saul mélyen meghajolt a próféta előtt.

— Miért háborgatsz? — förmedt rá Sámuel.

— Mert elhagyott engem az Úr — panasolta a király. — Kérdéseimre nem felel. Mondd meg gyorsan, mi vár reám? Rettentő sereggel törtek országomra a filiszteusok!

— Elvette tőled Isten a királyságot, és Dávidnak adta! — mennydörögte Sámuel. — Izraelt kiszolgáltatja a filiszteusoknak. Te pedig, fiaiddal együtt, holnap elhagyod az élők világát és itt leszel, ahol én vagyok.

A királyt földre sújtották a próféta szavai. Alig tudták magához téríteni.

Közben a filiszteusok vezérei észrevették Dávidot, kis csapatával a harcmezőn.

— Mit keresnek itt ezek a zsidók? — kezdtek rá Gáth királyára.

Hiába kelt védelmükre Ákhis, aki befogadta őket, a filiszteusok vezérei visszarendelték Dávidot s embereit a csatáról, nehogy ellenük forduljon a harc hevében. Dávidnak nem volt mit tennie, fegyvereseivel együtt odahagyta a tábort.

Ám harmadnapon, amint a harcosok hazatértek Siklágba, mit látnak! Városukat porig égették, a foglyul ejtett asszonyokat és gyermekeket a nyájakkal együtt elhurcolták. Ekkor fölkerekedett Dávid, hatszáz emberével együtt, hogy utolérje az ellenséget.

Útközben egy ifjúra leltek, aki már három napja nem evett, nem ivott. Miután megeztették-megittatták, az egyiptomi ifjú, aki egy amálekita szolgája volt, elmondta, mi történt. Az amálekíták dúlták fel a filiszteusok és Júdea déli tartományát, égették fel Siklágot. A szolga elvezette Dávidékat oda, ahol önfeledten dorbézoltak a szerteszét heverő katonák.

Dávid rajtaütött a meglepett seregen. Minden foglyot kiszabadított, és visszaszerelte az elrabolt javakat. A zsákmányból pedig — a juhnyájból és tehéncsordából — bőven juttatott Júdea véneinek, akik őt és embereit híven oltalmazták bujdosása idején.

Eközben a filiszteusok roppant serege megütközött az izraelitákkal. Lekaszabolta és megfutamította Saul seregét. A filiszteusok utolérték és kardélre hányták a király fiait. Bekerítették Gilboa hegyét is, ahol a király sátra állt. Saul jól látta, nem menekülhet az íjászok elől, ezért kardjába dőlt. Amint híre ment Saul halálának, Izrael lakossága kirohant a városokból és elrejtőzött a hegyekben.

Három nap múlva tépett ruhájú férfi kereste föl Dávidot.

— Megfutamodott a nép — hozta meg a hírt —, győztek a filiszteusok. Az izraeli sereget szétverték. Saul is meghalt, akárcsak Jonathán.

— Honnan tudod, hogy meghaltak? — kérdezte Dávid.

A tépett ruhájú férfi könnyek között mondta el, hogy saját szemével látta, mint dőlt kardjába Saul és felmutatta a király aranykoronáját és karperecét.

— Gilboa hegyei — tört fel Dávidból a zokogás —, se harmat, se eső ne oltsa szomjaitokat! Mezőtök ne teremjen, mert láttátok lehullni a királyi pajzsot! Izrael leányai, sirassátok Sault! Ó, elhulltak mind a hősök. Jonathán, kedves Jonathán, kit testvérként szerettem, te is Gilboa halmain lelted halálotat! A hősök elhulltak mind, odavesztek a fegyverek.

Dávid elhagyta a filiszteusok földjét, és embereivel együtt Hebronba ment, ahol két évig uralkodott. Idő múltán minden nemzetség eléje járult. A vének pedig szentelt olajjal királlyá kenték Dávidot Izrael és Júdea fölött. Ekkor Jeruzsá-

lembe tette át székhelyét, Sion várába. Onnan irányította népét még haminchárom éven át.

Isten választotta a filiszteusokat visszaverte, és sok győztes csata után birodalma határait kiszélesítette. Uralkodása olyan volt, mint a fűnövesztő eső: bőségben, békében élt a nép.

Dávid lépteit az Isten vezette az élet ösvényein, lelkéből az Úr fakasztott szépen zengő igaz zsoltárokat.

Szívének kívánságát megadtad néki,
és ajkaidnak kérését nem tagadtad meg,
sőt eléje vitted javainak áldását,
színarany koronát tettél fejére.
Életet kért tőled:
adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végtelent.

Demeter Attila

Metamorfózis

Ha olykor
bekerít a csend
és a homályból
óhatatlan
előbújnak a miértek
ne hibáztasd
ártatlan álmaid

hisz tudod
te mindent
mindent megpróbáltál

ma még
minden oldalról

körülvesz
az áthatolhatatlan
füst és hamu
és nagyon-nagyon messze
az alagút vége

de hiszem
hogymeg egy napon
kiszikkadt tekinteted
az égre emeled
s utat törnek benned
az időtlenség
rabul ejtett fényei

2014 novemberre
